

aliquis protulerit, ipse primus futurus sim, qui quae falso disputata sint, deleta velim. Hoc vero modo, si vestigia codicis et spatia lacunarum sequimur, scribere potuisse mihi videtur Pindarus:

Ἔντι μὲν χρυσαλακάτου τεκέων Λατοῦς ἀοιδαὶ
ὦ[ρῖαι] παιάνιδες· ἔντι [καὶ ἀντ]έλλοντες ε[ὐ]κλισσ[ο]ν στέ-
φανο[ι]

ἐκ διθυράμβου μ[α]ιομέν[ο]ι[ς]· τ[ὰ] δὲ κοίμισαν τρ[εῖς]
νύων θεαί γε] σώματ' ἀποφθιμένων,

5. ἃ μὲν ἀχέταν Λίνον αἴλιον ὕμνει,

ἃ δ' Ὑμέναιον, ἐ[γ]γάμοισι [κο]ριζόμενον [καλέσαι

πληθ[ο]ς ὅμ[η] πρώτ[ο]ις] λάβεν ἐσχάτοις[τ' ὅ] ὕμνοις,

ἃ δ' Ἰάλεμον, [ὦ]μοβόλῳ νόσῳ

ὅτι π[ε]δάθεντ[ο] σθένος, νιὸν Οἰάγρου.

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

5. — — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

Sunt, inquit, Latonae liberorum paeania suo tempore praeconia; sunt quoque, quae oriuntur ex dithyrambo hederaceo coronae, si expetiveris; at, quae condiderunt tres deae scilicet filiorum corpora peremptorum, eorum alia acutum Linum aelino canebat, alia Hymenaeum, in nuptiis gratulantium turba quem sumsit vocandum cantibus primis ultimisque, alia Ialemon, propter crudelem morbum quod robur eius extulerunt, filium Oeagri.

Explicationis causa haec addo. Vs. 2. cur δὲ post ἔντι ponere noluissem, dictum est supra. Potuit etiam post παιάνιδες finiri versus, et scribi ἔντι καντέλλοντες, quam crasin Pindaro non esse inusitatum probat Boeckh. nott. critt. in Pind. Ol. iii, 33. p. 365. Sed praestat quod dedi, ne nimis tenuis esset secundus versus. Deinde ἀνατέλλειν quanquam scio neminem, qui cecinerit στεγάνους, tamen nil etiam adversatur, quin dictum credamus. Saltem quod Hermannus posuit ἐπαντέλλοντος ἐκ διθυράμβου non maiore auctoritate nititur. Versu tertio τὸ δὲ in τὰ δὲ mutavi et κοίμισαν in κοίμισαν, quae emendatio non uno nomine opinor contortis Hermannii rationibus praestat. Nostra coniectura quan-